

Arrest

nr. 122 184 van 7 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 2 september 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijk Integratie en Armoedebestrijding van 18 februari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 februari 2014.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VANTIEGHEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt ambtshalve het gebrek aan belang bij voorliggend beroep vast.

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich

steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld: “De verzoekende partijen hebben op 8 september 2013 vrijwillig het grondgebied verlaten. Bijgevolg hebben de verzoekende partijen geen belang meer bij hun beroep.” Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 17 februari 2014 dienen de verzoekende partijen een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vragen gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzetten waarom zij wensen gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden. Ter terechtzitting van 25 maart 2014, alwaar de verzoekende partijen uitdrukkelijk uitgenodigd worden te reageren op de in de beschikking van 10 februari 2014 opgenomen grond, verwijst de advocaat van de verzoekende partijen naar haar verzoek tot horen van 7 februari 2013 en stelt dat haar cliënten nog belang hebben gezien de visumplicht voor Albanië afgeschaft is en dat ze bij een vernietiging van de bestreden beslissing gemakkelijker kunnen terugkomen naar België. De verwerende partij verwijst naar de beschikking van de Raad.

2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen op 8 september 2013 vrijwillig zijn vertrokken. De bestreden beslissing betreft een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt. Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk het volgende: “De in België verblijvende vreemdeling (...) kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.” Gezien de verzoekende partijen niet meer in België verblijven, hetgeen zij ter terechtzitting ook niet betwisten, kan de vernietiging van de bestreden beslissing hen geen voordeel meer opleveren.

Daar waar de verzoekende partijen ter terechtzitting verwijzen naar hun verzoek tot horen van 7 februari 2013, waarbij de Raad aanneemt dat zij hiermee doelen op hun verzoek tot horen van 17 februari 2014, zonder dat zij daadwerkelijk de daarin opgenomen opmerkingen aangaande de in de beschikking van 10 februari 2014 opgenomen grond formuleren, dient erop gewezen te worden, dat gelet op hetgeen hoger reeds werd gesteld, het verzoek tot horen geen nota of memorie is waarnaar ter terechtzitting kan verwezen worden. Met een loutere verwijzing naar de schriftelijke uiteenzetting in het verzoek tot horen kan dan ook geen rekening gehouden worden.

Verder stellen de verzoekende partijen dat zij nog belang hebben, gezien de visumplicht voor Albanië afgeschaft is en dat ze bij een vernietiging van de bestreden beslissing gemakkelijker kunnen terugkomen naar België. In de mate dat zij met deze opmerking erop doelen dat zij door de afschaffing van de visumplicht voor Albanië gemakkelijker kunnen terugkomen naar België en daardoor nog belang hebben, dient erop gewezen te worden dat de snelheid waarmee de verzoekende partijen naar België kunnen terugkeren niet ter zake doet. Dat zij desgevallend snel kunnen terugkeren naar België, doet immers geen afbreuk aan het feit dat zij zich momenteel niet in België bevinden, zodoende niet beantwoorden aan de voormelde voorwaarde opgenomen in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet en dan ook geen voordeel uit de vernietiging van de bestreden beslissing kunnen halen. De Raad benadrukt in dit verband dat het belang actueel moet zijn en wijst erop dat het actueel karakter van het belang inhoudt dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep (cf. RvS 16 januari 2006, nr. 153 761). In de mate dat de verzoekende partijen met hun opmerking erop doelen dat zij bij een vernietiging van de bestreden beslissing en door de afschaffing van de visumplicht gemakkelijker kunnen terugkeren naar België en dat daarin hun belang ligt, dient erop gewezen te worden dat slechts overgegaan kan worden tot een onderzoek van de gegrondheid van het beroep, op grond waarvan de bestreden beslissing desgevallend vernietigd kan worden, wanneer de verzoekende partijen belang hebben bij hun beroep. Zoals hoger reeds uiteengezet, kunnen de verzoekende partijen geen voordeel meer putten uit de vernietiging van de bestreden beslissing en hebben zij dan ook geen belang meer, zodat zij ook geen belang kunnen putten uit een vernietiging die niet alleen louter hypothetisch zou zijn, maar die *in casu* wegens gebrek aan belang niet uit voorliggend beroep kan voortvloeien.

Met hun betoog tonen de verzoekende partijen dan ook niet aan over het wettelijk vereiste belang te beschikken.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven april tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET